

Waardevolle Verhale

Die Waarde van
Vasbeslotenheid

Die verhaal van Helen Keller

deur Ann Donegan Johnson

Lank, Lank Gelede

Was daar 'n dogtertjie met die naam Helen Keller. Toe sy 'n baba was, was sy skitterend en lieflik, met helder sprankelende oë, 'n gelukkige glimlaggie met 'n sagte baba stem.

Helen se ma en pa was baie trots op haar. Hulle het haar dopgehou en gesê: “Wat ’n pragtige baba het ons nie!”

Helen het van 'n mooi, gelukkige baba tot 'n mooi, gelukkige kind gegroei. Sy het graag met haar Teddiebeer gespeel. Sy het graag geluister na die rinkelende deuntjies wat uit haar musiekboks gekom het.

Maar toe gebeur 'n verskriklike ding. Toe sy twee jaar oud was, het Helen siek geword. Sy het 'n vreeslike koors gehad. Haar kop was seer en was warm. Sy kon nie eet nie.

Die dokters kon nie sê hoekom sy daardie koors gehad het nie.
Haar bekommerde ma het by haar bed gesit en haar verpleeg
deur 'n koel nat lap op haar voorkop te sit.

Uiteindelijk het die verskriklike koors Helen verlaat. Mev Keller was so gelukkig. Haar dogtertjie het so goed soos altyd gelyk.

Maar eendag toe mev. Keller, Helen gebad het, het sy 'n raaiselagtige ding opgemerk.

“Kyk, Vader,” het sy gesê. "Helen maak haar oë nie toe as ek water oor haar gesig gooi nie. Ek is bevrees iets is fout. Ek dink ons moet vir Helen dadelik dokter toe vat.

Haar ma en pa het Helen na die beste dokter geneem wat hulle kon kry.

Helen het haar oë nie geknip toe die dokter in haar oë kyk nie. Sy het geen aandag gegee toe die dokter 'n klokkie naby haar ore gelui het nie.

"Ek is bevrees," het die dokter gesê, "dat Helen se siekte baie ongewoon was. Meeste siek kinders sou gou gesond word. Alhoewel dit amper nooit gebeur nie, het die koors Helen se oë beskadig, en sy sal nooit weer kan sien nie."

Dit was verskriklike nuus, maar die dokter was nie klaar nie. "Sy is ook doof," het hy aan Helen se ma en pa gesê. "Haar ore is beskadig, en sy sal nooit weer kan hoor nie. Dit is baie ongewoon en baie hartseer."

Daar was niks wat die nederige, hartseer ma en pa kon doen nie. Hulle het hul pragtige dogtertjie huis toe geneem. Toe vriende hulle uit vra oor Helen, het die ouers hulle vertel wat gebeur het.

“Ons Helen is blind en doof,” het hulle gesê. “En omdat sy nooit sal hoor nie, sal sy waarskynlik nooit leer praat nie.”

"Hoe aaklig!" het al hul vriende gesê. “Wat gaan die arme kind doen as sy nie kan sien of hoor of praat nie?”

Helen het gou gewys wat sy sou doen. Vir haar was die wêreld donker en stil. Sy het baie alleen gevoel en sy was baie kwaad.

“Ek gaan ’n vieslike dogtertjie wees,” het sy vir haarself gesê. “Om die waarheid te sê, ek is vasberade. Ek het besluit om dit te doen, maak nie saak wat gebeur nie. Ek sal 'n nare dogtertjie wees - baie vieslik.” En sy gooi haar speelgoed op die vloer en skop haar teddiebeer.

Sy sal nie toelaat dat haar ma haar gesig was of haar hare borsel,
of selfs haar skoenveters vasmaak nie.

"Asseblief, Helen!" het haar ma gesê.

Maar natuurlik kon Helen haar nie hoor nie, en sy het aangehou
om vuil en gemeen en kwaad te wees.

"Ek moet bietjie hulp kry," het haar ma gedink.

Helen se ma het 'n lang pad na 'n baie spesiale skool gereis. Dit was 'n skool vir meisies en seuns wat blind en doof en stom was, net soos Helen.

“Ek het ’n kind wat nie kan hoor of sien of praat nie,” het Helen se ma aan die man wat in beheer van die skool was, gesê. “Wat meer is, dit lyk of sy vasbeslote is om so gemeen as wat sy kan te wees.”

"Wees bly sy het vasberadenheid," het die man gesê. "Sy sal baie daarvan nodig hê. Kinders wat doof en blind is, moet baie hard probeer, maar hulle kan op 'n spesiale manier leer sien en hoor. Ons het 'n jong dame in ons skool wat jou kind kan leer sien en hoor. Haar naam is Ann Sullivan."

Kort voor lank het Ann Sullivan na Helen Keller se huis gekom. Sy wou vriende wees met die kwaai, ellendige kind. Sy het dus vir Helen 'n pop gebring.

Maar Helen het die pop rof uit Ann Sullivan se hande geruk. Sy was steeds vasbeslote om vieslik te wees, maak nie saak wat nie.

Maar Ann Sullivan was ook vasberade. "Dit gaan nie 'n maklike werk wees nie," het Ann Sullivan vir haarself gesê, "maar ek sal Helen leer om te sien en te hoor."

Ann Sullivan het Helen vir 'n paar minute met die pop laat speel.
Toe vat Ann Helen se hand. Met haar vinger spel sy die woord
"POP" op Helen se hand.

"Wat doen sy?" het Helen gewonder.

Dit was die heel eerste keer dat iemand vir Helen iets probeer
leer het, maar sy het nie verstaan nie.

Ann het na die groot huis gekyk waar Helen saam met haar ouers gewoon het. Sy het geweet dat almal in die huis waarskynlik vir Helen bederf en op gepiep het omdat sy nie kon sien of hoor of praat nie.

“Dit sal nie deug nie,” het Ann Sullivan ferm gesê. “Ek en Helen moet alleen saam wees terwyl ek haar leer.”

“Baie goed,” het Helen se ma gesê. “Ons het 'n klein kothuis op die terrein. Dit is nie te naby aan die groot huis nie. Jy en Helen kan daar bly.”

Ann was baie tevrede, en sy het Helen na die kothuis geneem. "Dit sal makliker wees om haar sonder enige onderbrekings te leer," het sy gedink. "En ek sal haar leer!"

As Ann tevrede was met die huisie, was Helen nie. Haar wêreld was nog donker en stil en sy was so kwaad en so vieslik as wat sy kon wees. "Ek sal nie toelaat dat hierdie vreemde persoon my goed laat doen as ek dit nie wil doen nie," het Helen gedink. "Ek sal so stout wees dat hierdie persoon sal weg gaan. Buitendien, hoekom moet ek goed wees? Ek verstaan in elk geval nie wat sy probeer doen nie."

Helen was eendag besonder vieslik met Ann Sullivan. Sy was verskriklik woedend!

"Ag, skat," het Ann gedink. "Hoe kan ek Helen ooit laat verstaan dat ek haar probeer help."

Helen was so woedend dat Ann haar moes vashou. Stadig het Helen moeg geword. Sy het opgehou skree en baklei.

Terwyl sy op haar bed gelê het, het sy gemaak of sy deur drie spesiale vriende omring was. Sy het 'n horende kabouter, 'n siende kabouter en 'n pratende kabouter verbeel.

Sy het regop gesit, 'n vuil, verkreukelde dogtertjie, en vir die eerste keer in haar stille wêreld het dit gelyk of sy iemand hoor.

"Dit kan nie vir ewig aanhou nie, Helen," het die eerste kabouter gesê.

"Jy is vasbeslote om sleg te wees, maar Ann is net so vasbeslote om jou te help leer hoe om te sien en te hoor," het die tweede kabouter gesê.

"Ek wonder," het Helen gedink, "wat vasbeslotenheid werklik beteken."

"Dit beteken, om nie op te gee nie," het die derde kabouter gesê.

Steeds het Helen nie regtig verstaan nie. Maar sy het gedink: "Wel, om stout te wees, het nie gewerk nie. Miskien sal ek 'n rukkie goed wees en kyk wat sal gebeur."

Sy laat Ann Sullivan haar hare kam en haar gesig was. Ann was baie tevrede. "Helen probeer nou om goed te wees en nuwe dinge te leer," het sy vir haarself gesê en sy het aan gehou om woorde op Helen se hand uit te spel.

"Ek hoop ek gaan dit gou verstaan," het Helen gedink. "Ek sal! Ek sal dit verstaan. Ek sal nie moed opgee nie!"

Eendag, toe Helen dors was, het sy en Ann en die drie kabouters na die pomp gegaan vir 'n glas water.

Ann sit 'n beker in Helen se hand. Sy sit Helen se hand onder die water wat uit die pomp gestroom het. Die water het oor Helen se hand gevloei. Dit het goed gevoel - lekker koel.

Ann het Helen se hand gevat en die woord "WATER" daarop gespel. Skielik verstaan Helen. Sy het die koel water gevoel, en toe skryf Ann op haar hand die naam van die ding wat sy gevoel het. Ann het haar woorde geleer.

Helen het op en af gespring van blydschap, en die kabouters het in 'n vrolike kring gedans. Die hoorende Kabouter was die gelukkigste van die drie. Hy het geweet dat die meeste mense met hul ore hoor, maar Helen kon nou op 'n spesiale manier hoor - deur iemand wat haar hand aan raak.

Sy het aan die horlosie geraak, en Ann het die woord "KLOK"
op haar hand geskryf.

Sy het aan 'n sleutel geraak, en Ann het die woord "SLEUTEL"
geskryf.

Sy vat aan die lamp en die stoel en alles in die huisie. Ann het
haar die woorde vir alles geleer.

Die Kabouter wat kon sien het geglimlag. "Sy hoor met haar hand," het hy gesê, "en sy sien met haar vingers."

"Niks kan jou nou keer nie, Helen," het die kabouter wat kon praat gesê. "Eendag sal jy selfs leer praat."

Daardie dag het nog nie aangebreek nie. Eers moes Helen soveel dinge leer. Sy moes leer om woorde in Ann se hand te spel. Sy moes leer tel. Sy het getel deur klein kraletjies te voel en dit deur 'n draad te druk.

Uiteindelik was dit tyd vir Helen om skool toe te gaan. Ann het saam met haar gegaan, en so ook die drie klein kabouters. Hulle wou haar herinner om aan te hou probeer so hard as wat sy kan om vasbeslote te wees - om nuwe dinge te leer en om te doen wat reg is, maak nie saak wat gebeur nie.

Nadat Helen lank by die skool was, het 'n wonderlike ding gebeur. Sy het geleer om te praat.

Weet jy hoe sy dit gedoen het?

Een van die onderwysers het Helen se hand teen haar mond gehou.

Toe die juffrou 'n woord sê, het haar mond beweeg. Helen kon voel hoe dit onder haar hand beweeg het. Toe beweeg Helen haar eie mond op dieselfde manier.

Toe laat die juffrou Helen se vingers liggies op haar tong en haar tande rus. Sy het nog 'n woord gesê, en Helen voel hoe haar tong teen haar tande beweeg. Terwyl sy haar eie tong op dieselfde manier probeer beweeg, het Helen gevind dat sy geluide kon maak. Sy het probeer en sy het probeer. En uiteindelik het Helen 'n woord gesê.

"Sy het dit gedoen! Sy het dit gedoen!" het die Kabouter wat praat geroep. "Helen Keller het geleer om te praat!"

Helen het ook leer lees. Aangesien sy nie soos die meeste kinders met haar oë kon lees nie, het sy met haar vingers gelees. Haar boeke is in Braille gedruk, met die letters wat van die bladsy af opgelig. Helen kon dit met haar vingers voel en het geweet wat die letters was.

Dit het al Helen se vasbeslotenheid gekos om te leer hoe om te hoor en sien en praat, en sy het geweet dat daar baie ander dinge was wat sy moes weet.

"Wanneer ek klaar is met hierdie skool," het Helen gesê, "sal ek kollege toe gaan."

"Ons gaan nie saam met jou nie, Helen," het een van die kabouters gesê.

"Jy het ons nie meer nodig nie," het 'n ander kabouter gesê. "Ons moet nou 'n paar ander dogtertjies en seuntjies gaan help.

"Ek weet," het Helen gesê, "maar ek gaan julle mis. En ek is so dankbaar. As gevolg van julle het ek harder probeer toe ek gesukkel het om te verstaan.

"Totsiens, Helen," het die kabouters gesê. "En moenie bekommerd wees nie. Ons sal jou nooit vergeet nie."

Helen was eers 'n bietjie eensaam sonder haar wonderlike kabouters. Maar sy en Ann Sullivan was baie opgewonde oor die kollege. Helen was gretig om goed te doen, en sy het inderdaad baie goed gevaar. Sy het baie nuwe dinge geleer.

Helen het nooit ophou leer nie – nie eens nadat sy klaar was met kollege nie. Sy het selfs geleer om met haar vriende oor die telefoon te praat.

Eendag, by 'n partytjie, ontmoet Helen mnr. Alexander Graham Bell, die man wat die telefoon uitgevind het. Meneer Bell het met Helen gepraat. Sy het geluister, maar nie op die gewone manier nie. Sy luister deur liggies aan sy mond te raak.

En as sy praat, het sy hardop gepraat, soos gewone mense doen. En sy was trots om vir mnr. Bell te vertel hoe sy die telefoon kan gebruik.

Helen en meneer Bell het goeie vriende geword. Eenkeer, toe hulle in die reën geloop het, het mnr. Bell vir Helen gevra om haar hande op die stam van 'n boom te sit. "Sê vir my wat jy voel," het hy gesê.

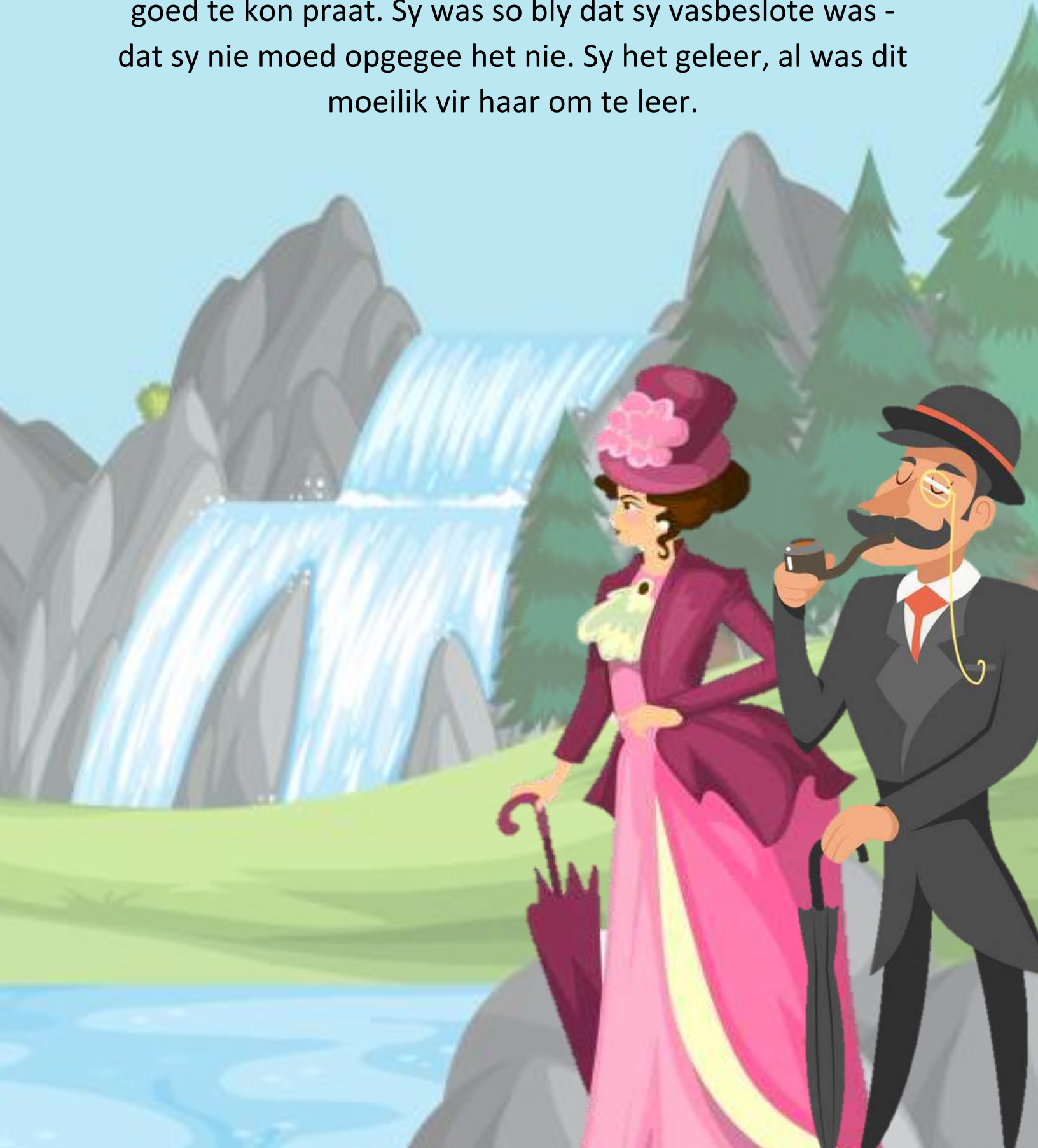
“Met die reën wat op die blare val, voel dit asof die boom effens beweeg,” het Helen gesê. “Dit laat my dink die blare fluister vir mekaar. Dit is aangenaam.”

Toe eendag, op 'n besoek aan die Niagara-waterval saam met mnr. Bell, het Helen die donder van die vallende water op haar eie spesiale manier gehoor. Sy het dit gehoor toe sy die grond onder haar voete voel bewe. Ja, sy kon selfs met haar voete hoor.

Helen was gelukkig. Dit was wonderlik om dinge op haar eie spesiale manier te kon hoor en te kon sien, en oor goed te kon praat. Sy was so bly dat sy vasbeslote was - dat sy nie moed opgegee het nie. Sy het geleer, al was dit moeilik vir haar om te leer.

Dit was wonderlik om mnr. Bell as 'n vriend te hê - en haar geliefde onderwyseres Ann Sullivan en die voëltjie met die naam Jonquil wat op haar voet sit wanneer ook al sy gaan sit het.

Jonquil was 'n kaketoë, en dit was 'n geskenk van mnr. Bell. As hy nie op Helen se voet gesit het nie, het dit op haar skouer gesit en sy kop teen haar gesig gevryf.

Die lewe was aangenaam. En tog was Helen nie gelukkig nie. "Ek het vriende," het sy gedink. "Ek kan met hulle praat. Ek kan vir hulle sê hoe ek voel. Maar ek weet daar is mense wat dit nie kan doen nie. Hoe wens ek ek kon hulle help."

Helen Keller het wel mense gehelp.

Hoe het sy dit gedoen?

Sy het dit baie eenvoudig gedoen. Sy het dit gedoen deur om na mense te gaan en hulle te wys wat sy self geleer het.

Sy het boeke geskryf, en sy en Ann Sullivan het gereis.

Toe sy in Engeland was, is sy na die paleis genooi om die Koning en Koningin te ontmoet. "Ek wil graag leer om lippe te kan lees," het die Koning gesê. "Kan jy my leer?"

"O ja," het Helen gesê, en sy wys hoe sy kan sien wat mense sê deur bloot aan hul lippe te raak en te voel hoe hulle hul mond beweeg. Dit was lekker om 'n Koning en Koningin iets nuuts te kon leer.

Selfs toe sy by die huis was, het Helen Keller aanhou werk, ander aangemoedig en vir hulle gewys wat gedoen kan word.

Een keer het sy en haar vriendin Ann Sullivan 'n vaudeville-vertoning aangebied. Hulle het gedans en grappies vertel.

Helen Keller was veral bly. Sy het geweet hoe goed dit voel as jy vasbeslotenheid het.

Helen Keller het gereis en met ons land se gewonde soldate gepraat wat tydens die oorlog verblind of beseer was. Sy het hulle aangemoedig om vasbeslotenheid in hul eie lewens te hê.

Julle het 'n probleem," het sy vir hulle gesê, "maar almal in die wêreld het een of ander probleem. Diegene wat vasbeslote is om hard te werk, kan gewoonlik hul probleme hanteer. Diegene wat opgee - daardie mense wat nie vasbeslote is nie - is gewoonlik baie ongelukkig.

Moenie dat enigiets jou bang maak nie. Hou aan probeer. Dan sal jy doen wat jy wil doen en jy sal gelukkiger wees."

Deur na Helen Keller te luister, het ander mense laat beseef hoe moeilik dit vir haar moes gewees het om te leer "sien" en "hoor" en "praat" sodat ander haar kon verstaan.

Hulle het gesê Helen Keller moet 'n baie vasbeslote persoon wees om so iets te doen. Dink net hoe dit vir Helen kon gewees het as sy nie vasbeslotenheid gehad het nie.

Jy hoef dalk nie dieselfde probleme as Helen Keller te oorkom nie, maar net dieselfde, miskien kan 'n bietjie vasbeslotenheid in jou lewe vir jou ook geluk bring. . . net soos dit vir Helen Keller gedoen het.

Historiese Feite

Helen Keller het die moeilikste fisiese gestremdhede van doof, stom en blind wees oorkom en as 'n bron van inspirasie opgetree vir Diegene wat van haar bewus geword het.

Toe sy in 1880 in Alabama gebore is, was Helen Keller 'n gesonde kind. Sy is op die ouderdom van negentien maande deur 'n koors getref en het doof en blind geword, en dus stom. Sy het in duisternis gelewe tot sy sewe jaar oud was. Toe het haar pa, wat 'n kaptein in die Burgeroorlog was en wat 'n koerant besit het, verneem dat daar dalk hulp vir Helen kan wees.

Hy en Helen se ma was verheug toe daardie hulp in die persoon van Ann Sullivan opdaag. Ann kon Helen se probleme verstaan, want sy was self amper blind, op die ouderdom van sestien, het 'n operasie haar sig herstel. Ann het gesien dat Helen, soos baie gestremde kinders, baie bederf is deur haar ouers wat haar jammer gekry het.

Ann het aangedring op dissipline vir Helen. Later sou mev. Keller vir haar sê: “Juffrou Annie, ek dank God elke dag van my lewe dat Hy jou na ons toe gestuur het.”

Toe Helen se pa siek word en Helen nie vir hom die geld wou vra vir die spesiale skole wat sy nodig het nie, het een van haar bewonderaars tot haar redding gekom en gehelp om die fondse in te samel om haar skool toe te stuur. Daardie bewonderaar was Mark Twain. Hy was maar een van die baie mense wat deur Helen Keller se vasbeslotenheid geïnspireer was. Hierdie eienskap het Helen in staat gestel om Braille te leer skryf en kon selfs praat en in 1904 met lof aan Radcliffe kollege te gradueer.

Ann Sullivan, wat Helen Keller die waarde van vasbeslotenheid geleer het, is in 1936 op die ouderdom van sewentig oorlede. Nadat Helen byna vyftig jaar saam met Ann deur gebring het, het Helen van haar gesê: "Daar het 'n lig uit gegaan wat nooit weer vir my kan skyn nie."

Maar Helen het nou die waarde van vasbeslotenheid geweet. Sy het tot haar dood in 1968 bly werk om ander te help. Sy het artikels geskryf. Sy het lesings vir die Amerikaanse stigting vir blindes gegee, en sy het gehelp om 'n fonds van twee miljoen dollar vir hierdie stigting in te samel.

Op haar tagtigste verjaardag het die Amerikaanse Stigting vir Oorsese Blinde haar vereer. Hulle het die Helen Keller Internasionale Toekenning aangekondig vir diegene wat uitstaande hulp aan blindes verleen het.

Helen Keller, 'n bron van persoonlike inspirasie vir baie mense, is genooi om elke president te besoek wat die Withuis van haar kinderdag af beset het. Haar vasbeslotenheid, was ongetwyfeld 'n bron van verbasing en inspirasie selfs vir presidente.

Om te wys hoe sy daardie vasbeslotenheid waardeur, het sy eenkeer gesê: "Die wonderlike rykdom van menslike ervaring sou iets van lonende vreugde verloor as daar geen beperkings was om te oorkom nie."

THINK

DIGITAL ACADEMY

